

Respekt si získáte tím, co víte a umíte

Hokejový trenér Pavel Neuman získal v 25 letech nejvyšší licenci A. Jeho hráčskou kariéru zastavilo vážné onemocnění, mohl i umřít.

LUDEK JUŘINA

KROMĚŘÍŽ | Kvůli vážné nemoci musel s aktivní hráčskou kariérou skončit už v sedmnácti. Teď ve svých 25 letech patří mezi nejmladší hokejové trenéry v Česku, kteří vlastní nejvyšší licenci A. Pavel Neuman, šéftrenér mládeže HK Kroměříž a regionální reprezentace ročníku 1999, si své plány plní postupně. „Je škoda, že mládežnický hokej nemá v Čechách takovou tradici a prestiž a nechodí na něj tolik lidí. Když se na něj dívám očima nezaujatého diváka, je často třeba juniorský hokej atraktivnější než seniorská soutěž. Je to takové živelnější, přímočařejší a není to tolik svázané taktikou,“ říká historicky první kroměřížský držitel nejvyšší trenérské licence.

Co všechno jste musel studiu obětovat a podřídit?

Paralelně s tím jsem studoval ještě Vyso-

kou školu logistiky v Přerově, loni jsem státnicemi dokončoval pátý ročník k získání akademického titulu inženýr. Bylo to hodně náročné a komplikované. Absolvovat studium na dvou školách, k tomu ještě být s dětmi na ledě. Ale zvládl jsem to na všech třech frontách.

Potkával jste se i se známými hokejovými osobnostmi, kdo s vámi studoval?

Třeba Jan Tomajko, dvojnásobný mistr světa, který teď trénuje v Olomouci. Nebo Patrik Augusta, syn trenéra mistrů světa Josefa Augusty, jenž působil jako hráč i za mořem. Pár známých jmen tam bylo.

Stihl jste s oběma sem tam něco prohodit?

Hlavně s Honzou (Tomajkem), protože seděl v lavici hned za mnou. Je taky z Moravy, spolu jsme se bavili hodně často.

Teprve 25letý kouč na sobě neustále pracuje, v budoucnu by rád trénoval i v zahraničí.

FOTO | ZX LUDEK JUŘINA

Pavel Neuman rází moderní trendy, v Kroměříži vychovává mladé hokejové talenty.

Jste poměrně mladý. Čím bylo studium podmíněné?

Aby si člověk mohl udělat A licenci, musí mít alespoň pět let trenérské praxe s licenci B. Minimální věk pro „áčkovou“ licenci je pak 23 let a já to měl přesně na hraně. Studovalo nás to asi dvacet lidí z celé republiky.

Byl ve vašem ročníku někdo mladší?

Ne, já byl vůbec nejmladší. To, že jsem začal trénovat v tak mladém věku, bylo především kvůli mým vážným zdravotním problémům.

Jakým? Chcete o nich mluvit?

S hokejem jsem musel skončit v sedmnácti kvůli hluboké žilní trombóze. Ucpala se mi hlavní žíla a měl jsem problémy se srážlivostí krve. Ležel jsem dokonce tři týdny ve Fakultní nemocnici v Brně a byl jsem i v ohrožení života. Dopadlo to relativně dobře, můžu žít normálním životem.

Vnímáte to jako předurčení osudu, že můžete zůstat u hokeje, ale ve zcela jiné roli?

Nejprve to pro mě byla rána, hokej jsem hrál od malička. Žil jsem pro něj. Ale teď už to беру tak, že všechno se děje pro moje dobro. Mělo to tak být. Dostal jsem šanci trénovat už jako mladý. I když u nás se čtyřicetiletý trenér bere jako mladý, takže já už v té době můžu mít dvacetiletou praxi. Všechny věci беру pozitivně a jako

velkou výzvu. Všechno nemůžete ovlivnit, ale teď se dívám jen dopředu.

Během osmi let jste už vedl všechny mládežnické kategorie. Navíc vedete i školku bruslení. Jak to všechno zvládáte?

Jednu sezonu jsem měl třeba třetí a čtvrtou třídu a také byl asistentem u dorosteneckého týmu. Pak zase žáky a pracoval jsem jako asistent u juniorů. Každá sezona a kategorie mají svá specifika. Tím, že bojuju na několika frontách, se musím vyrovnávat i s tím, že jedné kategorii se daří víc a druhé zase méně.

Je těžké si ve vašem věku sjednat respekt u hokejistů, kteří jsou třeba jen o čtyři roky mladší? Odmlouvají vám někteří hodně?

U ligového dorostu jsem byl asistentem hlavního trenéra. Bylo mi dvacet a kluci měli šestnáct nebo sedmáct. Samozřejmě, že ten pohled na vás není takový, jako kdybych měl pětadvacet, nicméně všichni mi vykali, s nikým jsem neměl žádný vážnější problém. Ostatně spoustu tréninků jsem vedl sám. Podařilo se mi ty kluky získat tím, co vím a umím. Člověk musí ukázat, že ví, co dělá, a pak si získá respekt.

Jak vás vnímají samotní rodiče hokejistů?

Když jsem s trénováním začínal, zhruba v těch osmnácti letech, bylo to s nimi opravdu složité. Byl jsem

hodně mladý a neměl žádné zkušenosti a konflikty byly poměrně časté. Přišel jsem totiž s určitým modelem, který je postavený na bruslení, precizních dovednostech a dynamice, a ty výsledky hned nebyly bůhvíjaké, poněvadž jsme nastupovali proti starším klukům. První dva roky byly hodně složité a jsem rád, že jsem to vydržel. S postupujícím věkem přichází větší respekt a dnes s rodiči prakticky nemám problém. Někdy se nějaký konflikt ale objeví, třeba když některý kluk nehraje, ale to tak vždy bylo a bude.

Jak se za těch osm let změnila metodika a výuka mladých hokejistů?

V dnešní době je vše zaměřené na rozvoj dovedností. Výuka dětí, ačkoli jsou méně pohybově zdatné než dřív, se víc tlačí do specializace. Detailně se vyučuje bruslení, směřuje to do rychlosti. Dlouhodobá vytrvalost, jak tomu bylo dřív, se u dětí netrénuje. Stejně tak i herní systémy a taktika přicházejí později.

Co za doplňkový sport k hokeji doporučujete?

V útlém věku je dobrá každá pohybová aktivita dítěte. Pokud je chceme něco naučit, dostat je na nějakou úroveň, ve třetí nebo čtvrté třídě by pro ně měl být hokej hlavním sportem. K tomu se pak nejvíce doporučuje tenis a basketbal. Na koordinaci jsou velmi dobré.